

Óvárosi Hírmondó

A Rákospalota-Óvárosi Református Egyházközség Lapja
2023. Karácsony hava

Minek az ünnepe a karácsony?

A karácsony megünneplésénél valami tragikus hangsúlyeltolódásnak vagyunk tanúi. Valami olyan történt ezzel az ünneppel, mint ami abban a családban, amelyikben az volt a szokás, hogy a családtagok születésnapját bensőséges, meghitt együttléten ünnepelték meg. Ilyenkor az ünnepelt életének utolsó esztendejéről megemlékeztek, elsorolták annak jelesebb eseményeit, és együtt adtak hálát Istennek az Ő megtartó szeretetért. Szerény, de kedvesen elkészített vacsorán volt együtt a család, amelyikre készült mindig egy kis torta is.

A baj aztán ott kezdődött, hogy egyszer az egyik távolabbi rokon egy hatalmas tortával remekelt, amit persze mindenki elkezdett dicsérni, csodálni, noha ez nem volt szokás az ő körükben addig. És ezzel aztán elindult a lavina. Ettől kezdve többen is hoztak tortát az ilyen családi együttlétekre, elkezdtek egymással versengeni, divatok alakultak ki. A kerek torta már ósdinak számított, szögleteset kellett készíteni, aztán emeleteset, aztán mindenféle díszekkel cicomázták. Lassan a torta egyre kisebb lett, a díszek száma és csillogása egyre nőtt. El is nevezték ezeket az alkalmakat tortaünnepnek.

Így érkezett el a nagypapa 80. születésnapja, amelyiken valóságos tortakiállítást rendeztek a gyermekei és az unokái. Volt zsűri, amelyik minősítette a formákat és az ízeket, és díjazta a tortaünnepnek a remekeit, s csak amikor feloszlott a vendégsereg, akkor döböntek rá arra, hogy az ünnepeltről egy szó sem esett. És a nagypapa csendesen szolgáló, áldozatos, szeretetben gazdag életét senki sem köszönte meg sem Istennek, sem neki. Nem is őt ünnepelték. Önmagukat ünnepelték egész este, és kezeik csinálmányát — ahogy a Biblia mondja. Így lett a hajdan volt, meghitt, bensőséges alkalomból rideg, világias tortaverseny.

Ugyanígy tolódott el a hangsúly karácsony eredeti tartalmáról is. Mert ha ma megkérdezzük az embereket, minek az ünnepe a karácsony, akkor a leggyakrabban ilyen válaszokat hallhatunk: A szeretet ünnepe, az ajándékozás ünnepe, a család ünnepe, a fenyőfa ünnepe stb. És természetesen a mi szeretetünk ünnepe, és a mi ajándékozásunk ünnepe, és a mi családjunk ünnepe. Mert ilyenkor legalább néhány napig igyekszünk elviselni vagy szeretni egymást. Ilyenkor mi készítünk és mi várunk ajándékot, és ilyenkor, ha egyébként egész évben nem sokat törődünk is egymással, rájövünk arra, hogy mégis csak vannak rokonaink, akiket felkeresünk vagy meghívunk. Tehát a mi ünnepünk. Magunkat ünnepeljük karácsonykor. Erről árulkodik a szükségszerűen sokkal dúsabban terített asztal is.

Mit mond Isten igéje arról, valójában minek az ünnepe a karácsony? Csakugyan a szeretet ünnepe, az ajándékozásé, a családé, vagy valami másé? Isten igéje azt

mondja, hogy ez mind hamisítás, az önmaga ünnepeletetésére és imádtatására mindig kész ember jellemző valóságtorzítása. Mert karácsony nem a szeretet ünnepe! És karácsony nem az ajándékozás ünnepe, és nem a családnak, még csak nem is az úgynevezett szent családnak az ünnepe, hanem valami egészen más.

Isten ígéje szerint karácsony az Isten irántunk való szeretetének az ünnepe. Az Úr Isten irántunk való meg nem érdemelt, felfoghatatlan, mérhetetlenül nagy szeretetének az ünnepe. Annak a szeretetnek az ünnepe, amely lehajolt abba a mélységbe, ahova mi zuhantunk önhibánkból, amely szeretet kiemel innen minket, lemossa rólunk azt a sok szennyet, amivel beszennyeztük magunkat, amely szeretetből Isten új kezdést engedélyez, és visszaemel magához, ahonnan kiestünk.

Isten ígéje szerint a karácsony nem az ajándékozás ünnepe, hanem a karácsony egyértelműen az Isten nekünk készített ajándékának az ünnepe, vagyis Jézusnak az ünnepe. Ő az Isten ajándéka. Nem tortaünnep, hanem születésnap. Az emberré született Jézus Krisztus születése napja, ami neki nagy szenvedés volt, nekünk azonban kimondhatatlan öröm és ajándék, mert Ővele és Őérette kaptunk vissza mindent, amit elveszítettünk a bűn miatt.

Hisszük-e azt, ha Őt befogadtuk, bármire képessé tesz, mert Ő mindenre képes? Engedjük-e, hogy Ő átalakítson minket, és ott nyúljon hozzánk, ahol Ő akar, és attól szabadítson meg, és azzal ajándékozzon meg, amivel Ő akar? És aztán engedjük-e, hogy mindaz, amit kaptunk tőle, továbbmenjen másokhoz? Elhisszük-e, hogy így leszünk igazán gazdagok, ha mi közvetítünk Isten és mások között?

Így a karácsony nem múltó hangulat lesz, hanem olyan új életnek a kezdete, amelyik egyre inkább gazdagodik, míg végül az örökkévalóságban majd kiteljesedik. Legyen áldott az Isten, hogy így szerette ezt a világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen! **Cseri Kálmán**

Lukácsi Vilma: Áldott ünnepet

Pihenj meg!

Kifárasztott az élet, úsztál az árral – a célod felé,

és nyugtalan lelkiismerettel

nézel a közelgő ünnep elé.

Valaha számoltad a napokat,

most szeretnél rajta túl lenni már,

újra hétköznapijaid sodrában.

– Nem veszed észre, mekkora a kár?

Nem lenne jobb... lerogyni a porba, és elsuttogni magad-vádolón:

“ó én vétkem, én igen nagy vétkem!”

Tedd meg!

Föléd hajol az Irgalom!

Tedd meg, és a szíved lesz a jászol,

amelyben Jézus megszületett...

Presbiteri tisztújítás, gyülekezeti megújulás

2023. őszén, presbiteri tisztújítás zajlott egyházunkban, így gyülekezetünkben is. A megválasztott tisztségviselők 2024. január 1-től, hat éven keresztül láthatják el feladataikat.

Egyházközségünkben 20 presbiter és 5 pótpresbiter kötelezte el magát erre a feladatra, az Úr országának építésére. Hálás szívvel köszönjük az ő szolgálatkészségüket és családtagjaik imádságos támogatását! Fohászkodunk azért, hogy hűen, alázattal, szeretettel tudják betölteni tisztségüket.

Füle Lajos: Presbiterek

Kinek a lelke vágyik a fényre,
Kinek kenyere az Úr igéje,
És kenyérből másnak is szel,
– az presbiter.

Kinek van szeme a más bajára,
Kinek van füle a más jajára,
S tennivalóit így méri fel,
– az presbiter.

Ki másnak vermét sohasem ássa,
Aki keresztjét nem teszi másra,
S a mások terhét így veszi fel,
– az presbiter.

Ki könyörögni sohase restell,
Ki úgy van ott a gyülekezetben,
Mint aki szolgál, mert van mivel
– az presbiter

Kinek a templom kegyelem háza,
Otthon van benne maga s családja,
Bár mindenütt az Úrra figyel
– az presbiter

Aki hitét örömmel megvallja,
Mint presbiter, mégha nem is rangja,
Mert kedves élet Isten előtt,
Ki megáldja, megszenteli őt.

Ismerjék meg a megválasztott presbitereket, szeretettel fogadva bemutatkozó gondolataikat. Köszönjük, ha imádságaikkal támogatják őket (is)!

Ifj. Bálint Tibor: 1962-ben Tibor névre kereszteltek a Rákospalota-Óvárosi gyülekezetben, édesapám után, a Bálint családban.

Szakmámat tekintve gyógypedagógiai tanár vagyok, ám 1988 óta saját vállalkozásaimban dolgozom. Isten kegyelméből harminckét éve vezetem a Romhányi Pékség kft-t, melynek tulajdonosa is vagyok.

Második házasságomban, Romhányban élek. Feleségem pedagógiai asszisztens. Öt felnőtt gyermekünk van. Tizenkét éve tevékenykedek presbiterként gyülekezetünkben. 2007 óta szolgálom a Református Cursillo-ban. Szolgálni és tanulni

vágyó tagja igyekszem lenni Krisztus közösségének.

„Mert nem magunkat hirdetjük, hanem az Úr Jézus Krisztust, magunkat pedig mint a ti szolgáitokat a Jézusért” (2Kor.4,5)

Áldás, békesség! **Bezdek István** vagyok, 1967-ben születtem Szatmárnémetiben. A

szatmári Lánchos templomban kereszteltek meg, és ott is konfirmáltam. Iskolai tanulmányaimat is itt végeztem, 12 évig voltam a Kölcsey Ferenc Gimnázium diákja. A sorkatonai szolgálat letöltése után gépészmérnöki diplomát szereztem a Temesvári Műszaki Egyetemen.

1993 óta élek Budapesten. A Budapesti Műszaki Egyetemen hegesztő szakmérnökként diplomáztam. Jelenleg a MÁV-nál dolgozom műszaki átvevő munkakörben.

Feleségemmel 2000-ben kötöttem házasságot, ebben az évben költöztünk Rákospalotára. Az Úr három gyermekkel áldott meg minket. Két fiunk, Györk és Szilárd már felnőttek, kislányunk, Kincső pedig nemrég lett 12 éves. 2001 óta járok a gyülekezetbe, gyermekeink is itt lettek megkeresztelve. Rendszeresen részt veszek a vasárnapi istentiszteleteken és az egyéb gyülekezeti alkalmakon. Presbiterként 2018 óta szolgálom az Urat és gyülekezetünket. ***„Úgy fényljétek a ti világosságtok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.” (Máté 5.16.)***

Áldás, békesség! **Cselőtei József** vagyok. Rákospalotán lakom ötvenhárom éve. Itt élek a feleségemmel, gyermekeimmel, unokáimmal. Családom is református vallású. Hat éve vagyok presbiter. Részt veszek a közösségi kirándulásokon és összejöveteleken. Szívesen segédkezek a közösségi munkálatokban, jól érzem magam a gyülekezetben. Hálás vagyok az Úrnak, hogy itt szolgálhatok. ***„Dicsérték az Istent és az egész nép előtt***

kedvességet találtak. Az Úr pedig napról-napra gyarapította az egyházat azokkal, akik üdvösség nyertek.” (Ap Csel. 2.47)

Áldás Békesség! A nevem **Biró Sándor** és 1978.02.04-én születtem Vajdahunyadon egy református székely családban.

A feleségemmel, Annuskával 2002-ben költöztünk Budapestre és 2008 óta élünk itt Rákospalotán és vagyunk ennek a gyülekezetnek a tagjai. Két gyermekünk van, Gergely és Lilla. Mind a négyen aktív részesei vagyunk a gyülekezeti életnek. Minden vasárnap templomba jövünk és megpróbálunk részt venni a legtöbb gyülekezeti programon. Nagy megtiszteltetés és felelősség is, hogy megint megválasztottak a Presbitérium tagjának. Úgy, ahogy eddig, ezután is megteszek mindent, hogy hitem és legjobb tudásom szerint gyarapítsam a gyülekezetet. Imádkozom bölcsességért, alázatért, útmutatásért! Soli Deo Gloria

***„Vigyázzatok, álljatok meg a hitben, legyetek férfiak, legyetek erősek!
Minden dolgokat szeretetben menjen végbe!” (1Kor.16,13-14)***

***„Az Úr pedig a Lélek; és a hol az Úrnak Lelke,
ott a szabadság.” (2Kor.3,17)***

Fábrián János: Keresztanyámtól még régebben kaptam egy könyvet, aminek ez az Ige volt a címe, és több Istentiszteleti beszéd került benne rögzítésre, a 90-es évek elejéről. Nagyon megérintett ez a könyv, és amikor nemrég a tiszteletes asszony kérésére egy gondolatot kellett arra a kérdésre keresnünk, hogy megválasztásunk esetén miért vállalnánk a presbiteri tisztséget, én ennél az Igénél kötöttem ki. Azért, mert erre vágyom folyamatosan, hogy szabad lehessenek, és azt jóra fordítsam. Hálából. Ennyi. És

ezt a szabadságot szeretem megélni. Vagy éppen más emberek életében, vagy akár csak egy filmen viszontlátni.

A „honnan jöttem” bemutatkozási mondatokban azt tartom fontosnak leírni, hogy én még a régi palotai gyökerekkel születtem ide, 1974-ben és kb. 9 éves koromtól nőttem bele ebbe a gyülekezetbe; ezt a mondatot mély hálát adva az Úrnak Sanyi bácsi és Emi néni életéért írhatom most ide.

Az iskolák és a munkába állás után megnősültem és 21 év házasság alatt 6 szép gyermekkel ajándékozott meg az Úr minket, akiket próbálunk arra nevelni, hogy eresszenek gyökereket a jó földbe. Vágyom arra, hogy első helyre kerüljön náluk az Isten, és a földi dolgok csak majd ezek után, mert a földi sátrunkat nem vihetjük magunkkal, amikor eljön annak az ideje.

A gyülekezeti alkalmakhoz ragaszkodom, és amiben érintett vagyok, arra próbálok oda is érni. Néha érzi úgy az ember, hogy nehéz elindulni, de ilyen alkalmak végén tapasztalom meg szinte mindig, hogy nem szabad engedni a lebeszélő indulatnak,

hanem az összegyűjtőnek kell engedni, és legyőzni a fásultságot, ha az előtérbe kerül, mert van ilyen is. És egyébként szeretem azt is, ha „megvág” az Ige, tudom sok testvér ennek nem a „híve”, hanem, hogy jó hírt halljunk a szószékről, de én tényleg szeretem, ha engem talál meg, mert van hiba bőven.

Legyen hála az Istennek, hogy a mi gyülekezetünkben még szólhat az Ige, maradjon is így mindig, tisztán, Lélekkel tele.

Hajdu János: 70 éves, de aktívan dolgozó nyugdíjas vagyok. 45 éve házas, két fiú apja, akik 4 gyönyörű unokával örvendeztettek meg. Újpesti lakos vagyok, de lelki testvéri közösségem és gyülekezetem a Rákospalota-Óvárosi Református Egyházközség.

Számtalanszor részese voltam a Cursillo lelkigyakorlatoknak résztvevőként és szolgálóként is. Mindenkinek ajánlom, aki még nem ismerte meg az őszinte boldogító Istenszeretetet. A gyülekezeti életben szolgálatot vállalva korábban, a covid lezárásokat megelőzően vezettem cursillo bibliaórákat. Az előző 6 évben is presbiter voltam.

Nagy öröm számomra látni a gyülekezet fiatalodását.

„Bármely fenyítés ugyan jelenleg nem látszik örvendetesnek, hanem keservesnek, ámde utóbb az igazságnak békességes gyümölcsével fizet azoknak, a kik általa gyakoroltatnak.” (Zsidók 12:11)

Hajdu Máttyás vagyok, három kisgyermek apja. Feleséggel és családommal Rákospalotán élünk. Szakmám szerint építőmérnök vagyok.

Fiatal felnőttként kerültem a gyülekezetbe. Rengeteget tanulhattam ekkor Istenről és a hitről. Igazságkereső emberként a református hit látásmódjának egyszerűsége és tisztasága nagyon megfogott. Mai napig újra és újra egyfajta rácsodálkozással tudok örülni annak, hogy Isten pont a számomra megfelelő helyre vezetett el.

Megtérésem után, 2012-ben felnőttként konfirmáltam a gyülekezetben. A Rákospalota-Óvárosi Református Egyházközség nagy szeretettel fogadott be, amiért mindig hálás leszek. Konfirmációs vizsgám után házasságkötésem, majd mind a három gyermekem keresztelője a gyülekezetben történt. Ezáltal felnőtt életem nagy és igazán jelentős életeseményei gyülekezetünkhöz kötnek lelkileg.

2018 óta a gyülekezetben pópresbiteri tisztséget töltök be, a következő ciklusban pedig presbiterként folytatom a tevékenységem. Szeretném a jó ügyét segíteni, ezért igyekszem képességeim szerint a lehető legjobban az Urat szolgálni. Mert jó az Úr.

**"Érezzétek és lássátok meg, hogy jó az Úr!
Boldog az az ember, aki Őbenne bíz." (Zsoltár 34,9)**

Horváth Tamás vagyok, 39 éve (Rákospalotára költözésünk óta) tartozom a Rákospalota-Óvárosi Református Gyülekezethez és körülbelül 30 éve vagyok a presbitere. Magyar református családból származom és bölcsőkeresztyénként születésem óta református magyar neveltetést kaptam. Első presbiteri jelölésemkor nem éreztem magam sem alkalmasnak, sem felkészültnek a presbiteri szolgálatra, de imádságaimban megerősítést kaptam és Sanyi Bácsi is támogató, hogy amennyiben nem így érezném, akkor lennék alkalmatlan.

„És ezt mondá nékem: Elég néked az én kegyelmem; mert az én erőm erőtlenség által végeztetik el. Nagy örömet dicsekszem azért az én erőtelenségeimmel, hogy a Krisztus ereje lakozzék én bennem.” (2Kor 12:9)

Azóta nem csak érzem, de tudom is az alkalmatlanságomat. Ebben nagy segítségemre volt a családom, rokonságom is, mert ugye senki nem lehet próféta a saját hazájában. Történt ugyanis, hogy családi találkozón az erős református gyökerekkel rendelkező és nálam két nemzedékkal idősebb református lelkész rokonaimnak dicsekedvén, hogy a gyülekezetünk megválasztott presbiterének, hamar próbára is tettek. Azt tudakolták, hogy milyen presbiteri szolgálatokat végzek a gyülekezetben. Fiatal felnőttként megfelelni igyekezve, hamar elkezdtem sorolni a szolgálati területeimet: (fogadósság, perselyezés, pénzszámlálás, testvérgyülekezeti találkozók szervezése, ifjúsági munka, táboroztatás, kirándulás és sport programok szervezése, parókia körüli munkák, beteg/kórházlátogatás, ökumenikus alkalmak, házi csoportok, kapcsolattartás más gyülekezetekkel és ki tudja még mi mindent soroltam fel nekik.) Türelmesen végighallgattak, egymásra néztek, majd alázatos, de vidám hangon Laci bácsi azt mondta, hogy te bizony fiam nem presbiter vagy, hanem egyházfi. Amiket felsoroltál, azok nem presbiteri feladatok, bármelyik cselekvő gyülekezeti tag elvégezheti. Látták az összetörtséget bennem és tudták, hogy ez jó, mert valaminek alább kell szállnia ahhoz, hogy egy új növekedhessen a helyébe. Természetesen református lelkészként hamar felismerték a szolgálati lehetőséget és nem hagytak összetört állapotomban, hanem több estés beszélgetés alakult ki a presbiteri szolgálat biblikus alapjairól, gyakorlati valóságáról, történelmi alakulásáról, presbiterválasztás lelkészi tapasztalatairól és gyakorlatairól, látható és láthatatlan egyházzal. Beszéltek nekem a több generációs (beleszületett, vagy bölcsőkeresztyén) gyülekezeti családok és presbiterek arányairól és fontosságáról a gyülekezet megmaradásának a szempontjából, ezért nagyon örülök, hogy most Dávid fiammal együtt tehetem le a presbiteri esküt.

Ez a mostani bemutatkozó írása arra ösztönöz, hogy az előbb említett beszélgetéseket felidézzem és leírjam, - hiszen azóta kritikusan látom magamat presbiterként - bízva abban, hogy a gyermekeimnek és a minket követő nemzedéknek is az épülésére szolgál. Isten segítségével és áldását kérve szeretném a gyülekezetünk lelki épülését szolgálni és az ifjúságot Krisztus útjára vezetni.

Jakus Gergely vagyok, 40 éves villamosmérnök. Családommal születésünk óta Rákospalotán élünk, a gyülekezet tagjai vagyunk. Feleségem, Alexi Zsófia, óvónő a Forrás óvodában, fiam Huba a Benkő István iskolába jár. Attól, hogy valaki gyerekkorától egy gyülekezetbe jár, még nem lesz keresztyén, én 10 éve fogadtam el Krisztust megváltómként egy Cursillo alkalmon, (aki nem tudja mi az, javaslom utánanézni,) azóta próbálok legjobb tehetségem szerint részt venni a gyülekezet életében, és különféle szolgálatot vállalni. A presbiteri feladat is ilyen, mely ebben

a gyülekezetben kifejezetten örömteli dolog, hiszen itt közvetlenül átélhető, kézzel fogható a Szentlélek munkája, napról napra, hétről hétre.

Lelkemnek különlegesen kedves a hitvédelmi önképző alkalom, amit néhány éve kezdtünk el, és olyan (szerintem) izgalmas témákat beszélünk át havonta egyszer, mint az istenben való hit észszerűsége, és bizonyítékai. Jézus mondja:

„Ha ti megmaradtok az én beszédemben, bizonynyal az én tanítványaim vagytok; És megismeritek az igazságot, és az igazság szabadokká tesz titeket.”

(Jn 8:31b-32)

Szeretném ezeket a szolgálatokat továbbra is lelkiismeretesen végezni, és rendelkezésére állni, a gyülekezetnek, a többi szolgálónak, kiemelten a lelkészeknek, és legfőképpen Jézus Krisztusnak. SDG

Kalmár Tibornak hívnak és régi rákospalotai református család tagjaként születtem 1972.08.12.-én. Születésemtől fogva Rákospalotán élek családommal. Az alapfokú (Czabán Samu téri Általános Iskola) valamint a közép fokú (Dózsa György Gimnázium) iskoláimat is itt végeztem. A Gimnázium elvégzése után felvételt nyertem az Államigazgatási Főiskolára, ahol 1993. évben okleveles igazgatás-szervezőként végeztem. Ez évtől kezdve a Belváros-Lipótváros Budapest

Főváros V. kerületi Önkormányzatánál helyezkedtem el, és azóta is itt dolgozom. Gyermekkoromtól fogva járok a Rákospalota-Óvárosi Református Gyülekezetbe, ahol 1985. évben konfirmáltam, és 2012. év óta vagyok a Rákospalota-Óvárosi Református Gyülekezet szolgáló presbiter. Köszönöm a bizalmatokat, hogy újra beválasztottatok a Presbitérium tagjai közé. Megbízatom során továbbra is szeretném erősíteni a Gyülekezet karitatív és missziói munkáját, valamint újra szeretném a Gyülekezet segítségét és támogatását kérni, a szegényebb sorban élő emberek életkörülményeinek javításában. Mindenkor bízunk az Istenünk kegyelmében! Erre buzdítom a Gyülekezet tagjait is a következő bibliai igével:

„Hagyjad az Úrra a te utadat, és bízzál benne majd Ő teljesíti!”

(Zsoltárok 37:5)

Áldást Békességet kívánok minden kedves gyülekezeti tagnak!
Kiss Zsolt vagyok, Kárpátalján születtem 1976-ban, református családban. Hitéletem Tiszabökényben és Tiszapéterfalván kezdődött. Még a nagymamám tanította nekem a Mi Atyánkat és ifjúsági táborokban szólított meg a Mennyei Atyám.

2005-ben költöztünk a feleségemmel Rákospalotára, szinte azonnal elindultunk közösséget keresni a környéken és akkor csatlakoztunk a gyülekezethez.

2010-ben miután a feleségem és én is voltunk cursillón, egy református lelki hétvégén, megértettük, hogy Isten személyes, napi kapcsolatot akar velünk és azóta lelki otthonunk a gyülekezet közössége. Áldást: 4 gyermek személyében élvezük 3 lány- és egy fiúgyermek által, Békességet: meg az Úr kegyelméből.

Presbiterként most telt le az első 6 év szolgálatom és újra felkérést kaptam, hogy vállalom e tovább, igent mondtam, mert vágy volt bennem, hogy tegyek a Mennyei Atyánk dicsőségére mindent, amit tudok az Ő gyülekezetéért.

Bekapcsolódtam a gyermek-istentisztelet tartás szolgálatába, mert úgy éreztem, hogy kaptam ehhez tálentumot és remélem, hogy tudom az Úr szeretetét közvetíteni feléjük, de remélem nem csak a gyerekek felé, hanem a gyülekezet felé is.

Az ige, amelyen keresztül Isten megújította a hitemet az a Róm. 9:16 volt, amely nekem szólt akkor és most is a szívem hús falára írta fel az Úr:

***„Ezért tehát nem azé, aki akarja, és nem azé, aki fut,
hanem a könyörülő Istené.”***

Kobza György vagyok, 1960 tavaszán ősi rákospalotai családba születtem. Nős vagyok, van két leánygyermekem, és egy leány unokám. A Rákospalotai Forrás Református Óvodában dolgozom. Édesapám református, édesanyám római katolikus, vallásukat gyakorló, hívő családból származnak. Ők maguk is Istenfélő, hívő emberként élték-élik életüket. Istennek hálával, szüleimnek, nagyszüleimnek köszönettel tartozom, amiért úgy neveltek, hogy én is az Isten felé vezető keskeny utat válasszam.

1972-ben id. Simonfi Sándor tiszteletes úrnál konfirmáltam, 1993 óta vagyok a Rákospalota Óvárosi gyülekezet presbitere. Hálás vagyok az Úrnak, hogy itt szolgálhatok a Rákospalota Óvárosi gyülekezetben.

"Aki beszél, az Isten szavait közvetítse.

Ha valaki szolgál, azzal az erővel szolgáljon, amelyet az Isten ad neki, hogy így minden Isten dicsőségére váljék."

(1Péter 4 11.)

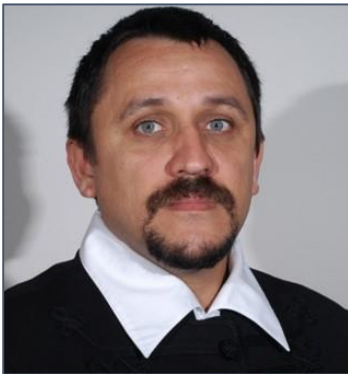

Németh Tibor vagyok, 2001 óta élek Rákospalotán feleségemmel, három felnőtt gyermekünk van.

Végzettségem szerint közgazdász, mérlegképes könyvelő és adótanácsadó vagyok, jelenleg gazdasági és munkaügyi osztályvezetőként dolgozom egy önálló önkormányzati intézménynél.

Az Úr 2012-ben szólított meg, akkor született meg az elhatározás bennem, hogy Hozzá kell tartoznom. 2013-ban - 45 évesen - konfirmáltam, azóta a gyülekezet aktív tagja vagyok. Hat évvel ezelőtt lettem presbiter, a tenni vágyásom azóta is töretlen. Nagyon jó látni, hogy élő gyülekezetünk új tagokkal gyarapodik!

"A buzgóságban ne lankadjatok, lélekben buzgók legyetek, az Úrnak szolgáljatok." (Róm. 12,11)

Paréj Gábornak hívnak, 3 gyermekes édesapa vagyok. A Bács-Kiskun megyei Solt városából jöttem. 2008-ig ott éltem, ekkor kerültem fel Budapestre.

Az Úrral, az Ő igéjével 10 évesen találkoztam először. A régi gyülekezet életében való részvételemnek köszönhetően kaptam pótpresbiteri jelölést, majd a gyülekezettől elnyert bizalommal szolgálhattam is e tisztségben a közösséget. Budapestre kerülésemet követően, újra kerestem a helyem és

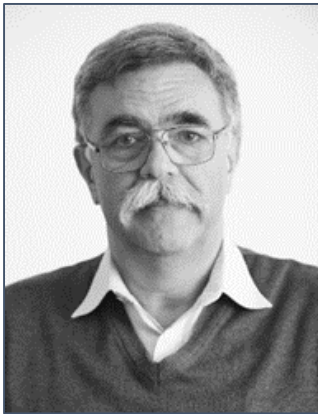
a követendő utat, melyet itt, Rákospalotán találtam meg. Olyan társat találtam, akinek szívében szintén az Úr lakik. Rajta keresztül kerültem a Rákospalota-Óvárosi Református gyülekezetbe, amely előző ciklusban megtisztelt, és presbiterré választott. ***„Hagyjad az Úrra a te útadat, és bízzál benne, majd ő teljesíti. Felhozza a te igazságodat, mint a világosságot, és a te jogodat, miként a delet. Csillapodjál le az Úrban és várjad őt; ne bosszankodjál arra, a kinek útja szerencsés, se arra, a ki álnok tanácsokat követ.” (Zsolt. 37,5-7)***

Porcsalmy László vagyok, 63. évemet taposom. Gépészmérnök alapképzettségem mellett munkavédelmi és tűzvédelmi felsőfokú képesítségem van, és ezen a területen is dolgozom a GE Aviation Hungary Kft veresegyházi gyárában. Felnőttként konfirmáltam Pasaréten, és feleségemmel sokáig abba a gyülekezetbe is jártunk. 2,5 cikluson keresztül presbiteri szolgálatot végeztem, és az ottani kórus tagja vagyok a mai napig – immár 43 éve.

Több éve már ebbe a gyülekezetbe járunk, mindhárom gyermekünk – 2 lány és egy fiú – itt konfirmált. 1993 óta a Johannita Rend tagja vagyok, és 2000-ben bíztak meg a Johannita Segítő Szolgálat vezetésével. Ennek a feladatnak az elvállalásakor lett számomra nagyon hangsúlyos a jeremiási ige – amelyet bemutatásomkor felolvastak – ***„Átkozott, aki az Úr dolgát hanyagul végzi.”***

Ez azt jelenti, hogy hiába önkéntes munka, hiába, hogy az embernek más elfoglaltsága is van, ha az Úrtól kapott a feladat, akkor azt nem lehet „tessék- lássék” módra végezni. És sok más ige is segít – és figyelmeztet – ebben a munkában: „*Semmi sincs, amit ne kaptál volna*”, „*Aki tehát tudna segíteni, de nem teszi, bűne az annak*” ... A Segítő Szolgálat a napi munka mellett elsősorban a családtól kíván áldozatot, hiszen gyakorlatilag az ő „kárakra”, az ő idejükből végzem. De hálás vagyok, hogy megértéssel támogatnak ebben, s hogy mindhárom gyermekem valamilyen formában szintén részt vesz a munkában, hol engem segítve, hol önálló feladatokat végezve. A gyülekezetben korábban is tudtam néha segíteni, ezt remélem, most valóban szolgálatként tudom végezni, szem előtt tartva a diakonisszák mondását: „Jutalmam, hogy tehetem.” S ha szabadidőm és a jó idő egybeesik, kiállok veterán Fiatommal a sátor alól, és önfeledten rovom az utakat, sokaknak mosolyt csalva az arcára – amíg a kisautó is úgy akarja.

Porcsalmy Zoltán vagyok, 1958-ban születtem Budapesten. Szüleimmel anyai nagyszüleinknél laktunk Budán. 1982-ben fiatal felnőttként konfirmáltam a pasaréti gyülekezetben. Ugyanebben az évben diplomáztam a Műegyetemen építészmérnökként, és a fél évvel ezelőtti nyugdíjba vonulásomig tervezőként dolgoztam.

Feleséggel házasságkötésünk után 3 évvel, 1985-ben költöztünk Rákospalotára a nagyszülői házba. (Apai nagyapám az újpesti Kanizsai Dorottya leánygimnázium igazgatója volt, 1927-ben költöztek Rákospalotára. Apám gépészmérnökként volt a Rákospalotai Növényolajgyár műszaki igazgatóhelyettese. Innen a rákospalotai kötődés.) Hamar bekapcsolódtunk a gyülekezet életébe és a szolgálatba, elsősorban az akkori ifibe. Ebben nagy segítség volt id. Simonfi Sanyi bácsi és Emi néni mindenre kiterjedő szeretetteljes figyelme.

1987 óta vagyok presbiter, a feladataimat a szakmám is meghatározta, leginkább az épületeinkkel kapcsolatos feladatok, döntések támogatása, előkészítése volt. 2006-ban vettem részt a református cursillón, ami erős megújulást, frissülést adott a hitéletemben, valamint új szolgálati lehetőséget is, ami az utóbbi években kiterjedt a börtönökben tartott evangelizáló alkalmakra is.

Három gyermekünk felnőtt, van három unokánk, így két évvel ezelőtt egy nagy „költözési hullám” volt a családban, így feleséggel mi is távolabb költöztünk, negyven év után újra csak kettesben. Tanuljuk az új helyzetet, amiben kíváncsian és bizalommal várom, milyen új feladatokkal bíz meg az Úr Isten az új presbiteri ciklusban. ***„Ti azonban választott nemzetiség, királyi papság, szent nemzet vagytok, Isten tulajdonba vett népe, hogy hirdessetek nagy tetteit annak, aki a sötétségből a világosságra hívott el titeket, akik egykor nem az ő népe voltatok, most pedig Isten népe vagytok, akik számára nem volt irgalom, most pedig irgalomra találtatok.”***

(1Peter 2, 9-10)

Porkoláb Károlynak hívnak. 1970-ben születtem Nádudvaron. Ott részesültem a keresztségben és ott is konfirmáltam. Nős vagyok, feleségem Kobza Mariann. Két gyermekem van. A fiam, Tamás 31 éves, lányom Csenge 17 éves. Itt élünk Rákospalotán a Juhos utcában. Veresegyházon dolgozom 2001 óta a General Electric turbina alkatrészgyártó cégénél. Feleségem, és családja által kerültem a gyülekezetbe 2005-ben. Már pár alkalom után kiderült számomra, hogy itt a helyem. Annyi

bátorításban, kedvességben, családi hangulatban volt részem, ami nagyon pozitív hatással volt rám. 2012 óta vagyok tagja a presbitériumnak.

Továbbra is fontos számomra, hogy szolgáljam és aktív tagja legyek ennek a hitben erős gyülekezetnek. Kedvenc bibliai idézetem:

***„Légy vidám a reményben, türelmes a nyomorúságban, hűséges az imádságban”
(Róma12:12)***

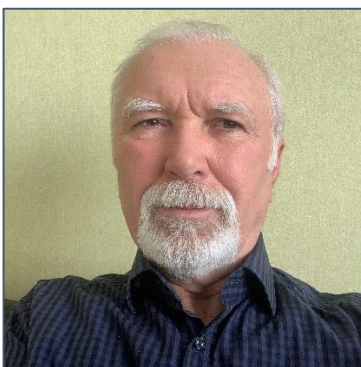

Áldás, békesség, kedves Testvérek! **Toldi Csaba** vagyok, 47 éves, Rákospalotán élek születésem óta. Ebben a gyülekezetben kereszteltek, itt konfirmáltam és kötöttem házasságot. Foglalkozásom bútorasztalos. Egy betéti társaságban, mint társtulajdonos, egyedi bútorkészítéssel foglalkozunk 1999 óta.

1989-ben konfirmáltam. Sorkatonai szolgálati időm egybeesett presbiterré választásom idejével, mely 1995-ben történt. Később gondnokává majd főgondnokává választott a gyülekezet közössége. 2003-ban kötöttem házasságot Csiba Csillával. Két leányunk, Virág és Gréti, Istenünk szeretetének ajándékai.

Isten iránti hálával tekintek eddigi életemre, melyben sok áldott hívő ember élete példája, nevelése, dorgálása, szerető szigora terelt, hordozott imádságban a krisztusi élet felé. Ebben igyekszem szolgálni, helytállni presbiterként, családapaként, munkatársként, énekkarosként gyülekezetünk épülésére, Istenünk és az Úr Jézus Krisztus dicsőségére.

„Minden jó adomány és minden tökéletes ajándék felülről való, és a világosságok Atyjától száll alá, akinél nincs változás, vagy változásnak árnyéka.” (Jakab 1,17)

Tóth György vagyok, 71 évvel ezelőtt földműves családba születtem Rákospalotán. A szüleimmel együtt már kisgyermekként jártam templomba, az akkor még működő Régifőti úti imaházba. A gyermek- és később ifjúsági bibliaórákat Faragó Tibor lelkipásztor tartotta, akinek én személy szerint is sokat köszönhetek. Tibi bácsinak hála nagyon aktív, lelkes ifjúság volt, az ő vezetésével sok színdarabban szerepeltünk a gyülekezet előtt.

Dr. Fekete Lajos lelkipásztornál konfirmáltam. Miután a katonaságtól leszereltem id. Simonfi Sándor lelkipásztor megkeresett, hogy vállalnám-e a presbiterséget. Ennek a felkérésnek örömmel tettem eleget. Először az akkori zárszámadási bizottságnak lettem a tagja, majd később presbiteri jegyző voltam egészen ifj. Simonfi Sándor lelkipásztor ideje alatt. Erről a megbízatásról hallásom romlása miatt néhány éve mondtam le.

Az iskoláimat-végzettségemet tekintve szerszámkészítő lettem. Ezután leérettségiztem majd 1977-ben megnősültem. Házasságom elején elvégeztem a műegyetem gépészmérnöki karát.

Sajnos később a házasságom válságba került és válás lett a vége. Fiam és lányom született, György és Erika. Fiam, a kántorképző elvégzése után, ifj. Simonfi Sándor szolgálata alatt lett kántor, ezt később hosszabb külföldi tartózkodása miatt kénytelen volt feladni.

A 2023-as választás után, Istennek hála, továbbra is a presbitérium tagja vagyok.

„Ha félek is, benned bízom”

(Zsolt. 56/4)

Vaczó István: 1961. április elsején születtem Tahitótfalun. Mindkét nagyapám, és édesapám is hosszú időn keresztül volt presbiter. Édesapám a mai napig az első számú példaképem. Édesanyám a gondoskodásával, és a meg nem szűnő szeretetével formált leginkább.

Tahitótfalun Fónagy Zoltán lelkipásztor, és drága felesége, Margit néni indított el (sokunkat) a hit útján.

Feleségem, Andrea, görög-keleti vallású. Rendszeresen elkísér a vasárnapi istentiszteletre, ő is gyakran él az Úrvacsorai alkalmakkal.

Mindkét gyermekünk a Gyülekezetünkben konfirmált, Szabina és Dániel is Istenben hívő, imádkozó lelketű.

A Pénzügyi és Számviteli Főiskola elvégzése után, 1983-tól egy hazai gyógyszergyár kereskedelmi igazgatóságán - különböző részlegeken és beosztásokban - külkereskedelemmel foglalkozom.

Isten elhívásának köszönhetően több mint 20 éve töltöm be a presbiteri tisztséget, amit kezdetben leginkább csak óriási megtiszteltetésnek éltem meg, az idő múlásával viszont már egyre jobban érzem ennek a valódi súlyát, a szolgálatra való elhívást.

Szabadidőmben sportolok (első helyen még mindig a foci van), főzök és kertészkedem.

A presbiter jelöltséghez - választáshoz választott két ige:

"De Léleknek gyümölcse: szeretet, öröm, békesség, béketűrés, szívesség, jóság, hűség, szelídség, mértékletesség." (Galata 5,22)

"Mivel megtartottad az én béketűrésre intő beszédemet, én is megtartalak téged a megpróbáltatások idején," (Jelenések 3,10)

Pankotai Balázs: 2019 elején költöztünk Zuglóba, amikor az első gyermekünk megszületett, de egyházi otthonra mégis itt, Rákospalota-Óvárosban leltünk. Vonzó volt, hogy cselekvő és fiatalos gyülekezetet tapasztaltunk itt működni, amely sok kapcsolódási pontot kínál. Mindkét gyermekünk keresztelője már itt történt. Túlzás azt mondani, hogy gyakori résztvevői vagyunk a gyülekezeti életnek: ez részben a távolságból, részben abból adódik, hogy a kisgyermekek gyakran betegszenek meg - de ez az idővel csak javulni fog.

Én munka és szervezet szakpszichológusként tevékenykedem, jelenleg egy nagyobb cégnél vagyok belső coach. Ez a gyakorlatban azt jelenti, hogy vezetőknek és más kulcsembereknek segítek, hogy eredményesebben működjenek a szerepükben, jobban tudjanak bánni a rájuk bízott emberekkel. Mivel pszichológus vagyok, nem ijedek meg attól, ha ezek a felismerések akár az önismeret szintjén történnek, és én is sokat fejlődöm, formálódok ezen egyéni vagy csoportos beszélgetések közben.

Feleségem, Tündi közgazdász, jelenleg otthon van a kisebbik fiunkkal; a nagyobbik fiunk óvodás. Jókora az a tanulási mező, amelyet szülőpárként, és persze házaspárként is bejárhatunk, s akár egy közösen vett úrvacsora alkalmával is töltekezhetünk csüggedtségünk idején.

Megtisztelő a pópresbiteri ajánlás és felkérés; köszönöm a gyülekezetnek is a bizalmat! Igyekszem legjobb képességeim szerint szolgálni ezt a közösséget, viselni különféle terheit, és aktívan részt venni az életében! Adjon ehhez Isten egészséget, eredeti gondolatokat és nem utolsósorban iránymutatást, ahogyan azt már a konfirmációs ígém is előre vetítette:

"Bölcsésé teszek és megtanítlak téged az útra, amelyen jársz" (Zsoltárok 32, 8)

Orosz Dénes hívnak, Kárpátalján születtem Református családban.

Konfirmandus koromban tapasztaltam először meg Isten szerető jelenlétét, az Úr kegyelméből már fiatalon megkaptam az elhívást. Ezt az életszakaszt tekintem a kezdeti elindulásnak, ahol már nem egyedül kell az úton haladnom.

Általános Iskolai éveimet követően, a Nagyberegi Református Líceumba, majd a Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetemen folytattam tanulmányaimat, ahol Gépészmérnökként végeztem. Egyetemi éveim folyamán is fontosnak éreztem a gyülekezeti alkalmakon való részvételt (lelki fejlődés, töltődés), az első években az Egyetemi Református Gyülekezetnek tagja, majd a későbbiekben presbitere, dicsőítő csapatának tagja voltam.

2019-ben házasodtunk össze feleségemmel Edinával és ettől az évtől vagyunk a Rákospalotai Óvárosi Református Gyülekezet tagjai is. Kislányunk Zsófia már születésétől az Óvárosi gyülekezet tagjaként növekedhet.

Hálás vagyok Istennek az eddig megtett útért, ami néha göröngyös és akadályokkal teli volt, de az Ő kegyelméből vagyok/unk itt és az előttünk álló feladatokról, nehézségektől sem kell félnünk.

"Minden lehetséges annak, aki hisz. " (Márk 9:23)

Jobbágy Istvánnak hívnak. A Rákospalotai Óvárosi Református gyülekezethez tartozunk Családommal (feleséggel (Gabi) és 4 kislánnyal (Anna, Emma, Nóra és Dorottya)) 2011 óta. Feleséggel együtt vidékről, Zemplén megyéből származunk.

Korábban földrajzilag is Rákospalotán éltünk, de már több mint 6 éve, hogy újra vidékiek lettünk, kiköltöztünk Fóra egy családi házba, de az itt eresztett gyökereinket nem vágtuk el. Kiköltözésünk után vált igazán biztossá, egyértelművé számunkra, hogy idetartozunk. Amikor épp nem férj és édesapa vagyok, akkor Budapesten (illetve legtöbbször home-office-ban Fótról) dolgozom szoftverfejlesztőként egy ipari automatizálással foglalkozó cégnél. Ha épp nem vidéken járunk a nagyszülőknél hétvégén, akkor találkozhattok velünk a felnőtt vagy a gyerek Istentiszteleten, valamint a közös gyülekezeti alkalmakon, vagy akár a nyári szemesi gyerektáboroztatásokon.

Az első ige a kedvenc énekem első sora, mely életemben sokszor, visszavisszaköszön. Emiatt is választottuk Gabival esküvői, templomi énekünknek, ezért különösen is kötődöm ehhez az énekhez.

***"Az Úr csodásan működik, De útja rejtve van."
(21 RÉ 770. 1)***

A második ige mely nekem kiegészíti az elsőt, pedig egy számomra meghatározó lelki gyakorlatos alkalmon talált meg, mely mindig emlékeztet, hogy tudjuk ki az egyetlen, akire bízunk nem csak minden örömünket, de minden nehézségünket, panaszunkat is! De azt se felejtsem, felejtsük, hogy ahogyan az ének is mondja, bár csodásan működik, de az ő válaszai nem mindig egyeznek a mi emberi elképzeléseinkkel!

***"Békességet hagyok néktek; az én békességemet adom néktek:
nem úgy adom én néktek, a mint a világ adja.
Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, se ne féljen"
(Ján. 14.27)***

Nagy örömmel fogadtam a jelölésemet ebbe a csapatba, s hálás vagyok, hogy most igent mondhattam rá, és a gyülekezet a többiekkel együtt engem is megválasztott, elfogadott a presbiterek sorába. Remélem, sokáig szolgálhatok a többi testvéremmel ebben a lelki nagycsaládban, megpróbálva egy kicsit visszaadni abból, amit eddig kaptunk általatok, a gyülekezet által Istentől! Hála értetek, s hogy idetartozhatunk!

Áldás, békesség! Kedves Testvérek! **Horváth Dávid** vagyok, 21 éves. Anyai ágon Rákospalotai családba születtem, és azóta is itt élek szüleimmel és négy testvéremmel. Ebben a gyülekezetben kereszteltek meg, és itt konfirmáltam 2017-ben.

Az ELTE-n földtudományt, meteorológiát tanulok, emellett az idei évben Isten kegyelméből református kántori oklevelet szereztem.

Az elmúlt időszakban a 832. dicséretük 5. versszaka:

„Egy lélekért se érjen vádja téged, hogy te miattad nem látta meg Őt”

és Pál apostol szavai adtak vezetést és erőt szolgálataimhoz, és továbbra is így igyekszem élni, hogy teljes életemmel Krisztusra mutathassak, és valóban az Ő gyermekeként élhessek, és Hozzá vezethessek másokat is.

„Ami mögöttem van, azt elfelejtve,

ami pedig előttem van, annak nekifeszülve futok egyenest a cél felé.” (Fil. 3,14)

Áldás, békesség! **Bócsa Lászlónak** hívnak, Bócsa Pál és Sallay Mária Gizella, református szülők gyermekeként.

Általános és középiskolai tanulmányaimat is Rákospalotán végeztem. Érettségi után jelentkeztem villamosmérnöki szakra egyetemre, ahova fel is vettek. Az egyik tanárom szavait, miszerint – „csak olyan dolgot tanuljanak, dolgozzanak, amit ingyen is végeznének” – annyira komolyan vettem, hogy az egyetemet otthagya, jelentkeztem kishajó- és csónaképítőnek

Keszthelyre. Ez 3 évig tartott, majd kisebb kitérők után kötöttem ki jelenlegi szakmánál, a hegesztésnél és most is ezzel kapcsolatban dolgozok karbantartóként egy gyógyszergyárban.

2002-ben konfirmáltam itt, a gyülekezetben. Itt ismertem meg (az én drága, arany türelmű és mindig elbűvölő) feleségemet, Csengét, kivel az Úr három gyermekkel áldott meg: Mátyás, Gellért és Zsombor.

Hosszas keresés után rátaláltunk otthonunkra, melyen azóta is tart a tatarozás öröme... Az otthonunk kiválasztásánál az elsődleges szempontok között volt, hogy a gyülekezet és az óvoda közelében maradjunk, mert itt képzeljük el a jövőnket.

„Mindenre van erőm a Krisztusban, aki megerősít engem. (Filippi 4:13)

AZ ÚR ÁLDÁSA LEGYEN AZ ATYAFIAK SZOLGÁLATÁN ÉS CSALÁDJÁN, GYÜLEKEZETÜNKÖN, EGYHÁZUNKON, NÉPÜNKÖN!

Zsoltárok

Áldás, békesség! Kedves Testvérek!

Mint azt bizonyára észrevették, a vasárnapi istentiszteletek előtt közösen tanuljuk a zsoltárokat. Ennek kapcsán fogalmazódott meg bennem, hogy egy rövid összefoglalót írjak a kedves Testvéreknek a Genfi zsoltárok keletkezéséről, történetéről, és hogy miért is hívjuk ezeket az énekeket Genfi zsoltároknak. Ezen keresztül bepillantást nyerhetünk a gyülekezeti éneklés kezdeteibe is.

A gyülekezeti éneklés (népéneklés) a reformáció korában, az 1500-as években vált az Istentisztelet (akkor még Mise) részévé. Korábban kötött latin szövegeket énekelt a papság gregorián dallamokra. Anyanyelven kizárólag a templomokon kívül és a husziták (cseh testvérek) alkalmain énekeltek. A reformáció egyik célja volt a gyülekezet bevonása az Istentiszteletbe. Az anyanyelvű liturgia és a gyülekezeti éneklés is ezt segítette.

Míg Luther nem akart szakítani a Katolikus egyházzal, és az énekanyagot is megtartotta javításokkal és fordításokkal, addig a reformátusok elődei teljesen új liturgiát és énekrendet készítettek. Kezdetben azt vallották, hogy amire a Biblia nem mondja, hogy jó, az rossz. Így kizárólag olyan énekeket énekelhetnek, melyek benne vannak a Bibliában.

A Bibliában számos ének van, sőt egy teljes énekeskönyv is található benne: a Zsoltárok könyve. A zsoltárokat először a Jeruzsálemi templomban és a zsinagógákban énekeltek, de ezek a dallamok nem maradtak fent. Később, a középkorban néhány zsoltárszöveget gregorián dallamra latinul is énekeltek.

Kálvin Bazelben hallott először anyanyelvű énekeket, és már 1536-tól tervezte ezek bevezetését Genfben is, több zsoltárt is írt (lefordította, és dallamot írt hozzájuk). 1538-ban Kálvint elűzték Genfből, Strasbourgba ment. Útközben találkozott Clément Marot (Marót Kelemen, a francia király udvari költője) első zsoltáraival. Kálvin őt kérte meg a zsoltárok lefordítására, és 1539-ben Strasbourgan megjelentették az első zsoltároskönyvet, mely több mint 20 zsoltárt tartalmazott (ebből 6 Kálvini zsoltár). 1541-ben Kálvin visszatért Genfbe. 1542-ben C. Marotnak el kell menekülnie a királyi udvarból, mert protestáns lett. Kálvin Genfbe hívta, mivel ott értékelték munkáját. 1544-ben Marot halála után Theodore de Bèze (Béza Tódor, Kálvin munkatársa, majd halála után a svájci reformáció vezéralakja) vette át, és fejezte be a zsoltárok lefordítását. Ezek a zsoltárfordítások olyan jól sikerültek, hogy Kálvin a saját fordításait később visszavonta.

A zsoltárdallamok jelentős része Louis Bourgeois-tól (Genfi kántor, zeneszerző, énektanár) származik, illetve néhány darab egy bizonyos Péter mestertől, akiről nem tudjuk ki lehetett. 1562-ben Genfben adták ki az első teljes Genfi zsoltároskönyvet.

A zsoltárokat magyar nyelvre Szenci Molnár Albert (református prédikátor) fordította le alig száz nap alatt a Károli Biblia szövegével és a német zsoltárfordításokkal egybevetve 1607-ben.

Az anyanyelvű zsoltárfordításoknak olyan nagy sikere volt, hogy még a katolikusok között is voltak, akik ezeket énekeltek.

A zsoltárok között számos olyan található, melyek ünnepeinkhez és az Újszövetséghez kapcsolódnak. Ilyen például a 22. zsoltár, amely Krisztus szenvedéséről szól, és amellyel Jézus Krisztus a kereszten fohászzkodott (én Istenem, miért hagytál el engem), vagy a 47. zsoltár, melynek harmadik versszaka Krisztus mennybemeneteléről szól. A mostani Adventi várakozásról a 40. zsoltárban énekelhetünk. Az új énekeskönyvünkben az egyházi év fejezetben minden ünnepünkhöz találunk zsoltárajánlásokat.

Sok szeretettel hívom a Testvéreket a vasárnaponkénti Istentisztelet előtt háromnegyed tíztől kezdődő közös zsoltártanulásra, melyeket az Istentiszteleten is éneklünk. Kálvin János így fogalmazott a gyülekezeti éneklésről: „Ha az éneklésnek megadjuk azt a jelentőséget, ami illik, akkor egyrészt méltósággal és szépséggel ruházza fel a szent cselekményeket, másrészt a léleknek is igen nagy hasznára válik, mert felbuzdítja és fellelkesíti az igaz imádságra.”

Így hívom én is a Testvéreket a közös éneklésre, nem felejtve, hogy aki jót énekel, kétszeresen imádkozik.

Horváth Dávid

*„Az egek beszélnek Isten
dicsőségét, és kezeinek
munkáját hirdeti az
égboltozat.” (Zsoltárok 19,2)*

(A képet Kozári Zsuzsanna testvérünk készítette és küldte nagy szeretettel.)

Tekintés – vissza és előre

Áldott évünk volt! Megannyi találkozással, nevetéssel, ünnepléssel áthatott meghitt, megélt pillanat képe elevenedik meg lelki szemeim előtt. Csendeshétvégék, bibliaórák, konfirmáció, kirándulások, táborok, istentiszteletek, közös szolgálatok. Személyes beszélgetések, együtt éneklés, imaközösségek, sok nevetés.

Áldott évünk volt! Volt benne sok feladat, kihívás, és igen, volt fájdalom és veszteség is. Volt háborgás, emberi és Isten szerinti szomorúság, sírás. Voltak megtérések, felismert vétkek, igaz bűnbánat, de láttam visszaeséseket, tagadást, sötétséget is. Hittel, féltő szeretettel, szívemben az Úrtól kapott békességgel nézek mindezekre, vallva az ige szavát: „*Tudjuk pedig, hogy azoknak, akik Istent szeretik, minden javokra van.*” (Róma 8,28)

Áldott évünk volt! Voltak közeledések, távolodások. Volt születés és halál. Voltak ki mondott és ki nem mondott szavak, felismerések. Voltak csetlések, botlások, hibáztunk. Én magam is, sokat. Köszönöm a testvérek imádságos, támogató szeretetén túl mindenek előtt az Úr hosszantartó kegyelmét, bűnbocsátó irgalmát és azt, hogy adott és ad esélyt arra, hogy akarata szerint változzunk, Lelke által megújuljunk és Krisztusi indulattal éljünk. Köszönöm, hogy lehetek, ELÉG JÓ!

Hogyan tovább? Erőtlenül, az Úr erejében bízva, egyedül Krisztusban dicsekedve. Felfelé tekintve! Reménységgel, szolgálatkészséggel, alázattal lépegetve. Együtt! Gyakorolva a megbocsátást és elfogadva a bocsánatkérést. Megváltónk példája nyomán odaadóan szeretve. Újra és újra, újat kezdve. Kegyelemből hit által növekedve. Egymás terhét hordozva! Egymást elszenvedve, eltűrve, különbözőségeinket elfogadva, s abban a Teremtő munkáját látva. Az őszinteséget naponként gyakorolva, az ént megöldökölve, az Őt felöltve.

Áldott évünk lesz! Az Élő Ige éve. Ha áron is készek vagyunk megvenni az alkalmat, hogy az Ige közelében, az Úr hajlékában legyünk, épülni fog a lelki ház! Ha tanítványként nyitottak vagyunk a Mester tanítására! Komolyan kell vennünk a Kijelentés szavát, teremni, a megtérés gyümölcseit. Készen kell állnunk a küzdelemre, amely nem test és vér, főleg nem a testvér ellen folyik (!!!), hanem a Hazugság Atyja, a Sátán ellen. „*Józanok legyetek, vigyázzatok; mert a ti ellenségeitek, az ördög, mint ordító oroszlán szerte jár, keresvén, kit elnyeljen: Akinek álljatok ellen, erősek lévén a hitben.*” (1Péter 5, 8-9)

Áldott évünk lesz! Sok régi, ismert alkalom készítettik és lesznek újak is. Januárban indul a GYÁSZFELDOLGOZÓ CSOPORT, amely az Úr erejével kíván támogatást adni a gyászfolyamatban elakadtak, a veszteségeiket feldolgozni nem tudók, a vigaszt várók számára. Februárban startol a GRUND. Megszólítani, meghallgatni, megszeretgetni vágyjuk a 20-30 év közötti fiatal felnőtteket, azokat, akik egykoron lelkes tagjai voltak közösségünknek, akikhez megannyi felejthetetlen lelki élmény emléke köt. Szeptemberben a PÁRATLAN KÖR az, ami lehetőséget kínál az egyedülállóknak arra, hogy ránézzenek életük gazdagságára, hogy ismerkedjenek, hogy felismerésekre jussanak testvéri közösségben, a mellettük álló Úr által. Hála!

„Elöl és hátul körülzártál engem, és fölöttem tartod kezedet.” (Zsolt. 139,5)

Rímfaragó presbiter

Egy bátorító vers a 715. (régi 338.) dicséret dallamára:

Bűnbánó lélekkel templomba mentem,
mert az életemben sok rosszat tettem.
De ha Krisztus megvéd, és Isten megbocsát,
boldog élet vár majd engem odaát!

Lelki mondóka (nemcsak gyermekeknek...):

1. (egy) Aki győz Jézussal megy.
2. (kettő) Az ember szépsége nem a külső, hanem a belső.
3. (három) Ha Istenben bízok nem lehet károm.
4. (négy) Mindenkiel szeretetben légy!
5. (öt) Boldog, aki Istennel szövetséget köt.
6. (hat) Isten szava nyugalmat adhat.
7. (hét) A pozitív gondolataidat szórd szét!
8. (nyolc) Akarsz meggyógyulni, mit szólsz?
9. (kilenc) A bűnben sose légy fegyenc!
10. (tíz) A mennyben a legfinomabb a forrásvíz.

Kalmár Tibor

KARÁCSONYI, ÜNNEPI MENETREND:

- December 24. (vasárnap) 16.00 óra: **TEMPLOM ELŐTTI BETLEHEMES**
- December 25-26. (hétfő-kedd) 10.00 óra: **ÜNNEPI ÚRVACSORÁS ISTENTISZTELET**
- December 30. (szombat) 16.00 órától: **IFIS SZILVESZTER**
- December 31. (vasárnap) 10.00 óra: **ISTENTISZTELET**
- December 31. (vasárnap) 18.00 óra: **ÓÉVI HÁLAADÓ ISTENTISZTELET**
- 2024. január 1 (hétfő) 10.00 óra: **ÚJÉVI SEGEDELEMKÉRŐ ÚRVACSORÁS ISTENTISZTELET**

Ügyeleti rend:

szerda 14.00-17.00 óra és csütörtök 9.00-12.00 óra között.

Gyülekezeti www.rpovaros.hu és óvodai www.forrasovoda.hu honlap.

Bankszámlaszámunk:

Budapest Rákospalota-Óvárosi Református Egyházközség

CIB 10700457-43146002-51100005

Email cím: rakospalotaovaros@gmail.com